

Ådselbilleren

“Kom sååååå,” råbte **ådselbille**anføreren. “Grav, som om jeres liv var på spil.”

“En – to – en – to,” messede de mange ådselbiller, mens deres graveben arbejdede på højtryk. Langsomt sænkede den døde muldvarpe sig ned i jordoverfladen der, hvor de gravede under den.

“Giv agt,” råbte anføreren. “Dødsfluer på vej.”

Ådselbillerne satte tempoet i vejret, deres stærke ben arbejdede i takt. “En – to – en – to.” I det fjerne kunne de høre dødsfluernes summen.

“Hurtigere, vi skal have **ådslet** ned under jorden, før de kan få lagt deres æg i det!”

Graverne heppede højt og fortsatte arbejdet.

“Vores larver skal have det ådsel, ikke deres larver,” råbte anføreren. Muldvarpen var halvt begravet i jorden, da den første dødsflue landede.

“Hurtigere, de er her nu!” Anføreren traskede bekymret frem og tilbage på jorden ved siden af ådslet og vrikkede med sine **kølleformede antenner**.

Dødsfluen trippede rundt på muldvarpens pels. Så satte den bagenden ned mod pelsen for at lægge sine æg. I det samme væltede en bunke jord ind over muldvarpen, og fluen måtte lette. Den flaksede nogle gange med vingerne og vendte så sugesnablen mod andre luftstrømme.

Anføreren åndede lettet op. “Godt arbejde, ådslet er vores.” Graverne jublede, men blev afbrudt af en høj stemme.

“Det er vores tur til at lægge æg,” sagde en ådselbille med brede, stærke **dækvinger**. “Min **mage** og jeg har ikke lagt æg i år.” Han skulede til de andre.

“Gå væk herfra,” knurrede magen, mens hun møvede sig ned under ådslet. Graverne så på hinanden. Enkelte trak på benleddene og gik deres vej, andre bakkede skumlende væk.

“Ingen der protesterer?” spurgte den bredbrystede bille. “Godt, så er vi enige.” Han bakkede ned i jorden for at hjælpe sin mage, mens de sidste biller opgav og gik derfra.

